

CRIME
TIME

TAINA
HAAHTI

Taina Haahti

KOTI

**CRIME
TIME**

veljille

Ensimmäinen painos

© 2026 Taina Haahti
Kannen ulkoasu Jussi Kaakinen
Taitto Noora Ohvo

ISBN 978-952-850-704-8

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät kysymykset: tuotevastuu@docendo.fi

For events are as much the parents of the
future
as they were the children of the past.

John Galsworthy,
Saint's Progress

Lukujen otsikot ovat poimintoja Aleksis Kiven romaanista
Seitsemän veljestä.

AAPO

1. Elon ohdakkeinen mäki

– Tammiston Aapo, Arska vastasi Larelle. – Oli koulussa pari luokkaa meitä alempana.

Lare hymähti. Ajatus pujahti hetkeksi vuosikymmenten taa: teinit notkumassa välituntia asfaltoidulla pihalla. Nurmijärven Yhteiskoulu pyristeli 70-luvun koulu-uudistuksessa yksityisenä viimeiseen asti. Lare ei kyennyt muistamaan, saiko päättötodistuksensa keski- vai peruskoulusta. Hän jatkoi lukioon.

– Tammisto? hän havahtui. – Sukua Lydialle?

– Veli, Arska nyökkäsi vakavana.

Laren aikaeron verestämä katse terävöityi. Hän istui teräsjalkaisella muovituolilla Arskan työpöytää vastapäätä. Paikka oli Nurmijärven poliisiasema. Oli hänen kotiinpaluunsa toinen päivä. Kävikö sellainen vielä kodista, jonka oli neljäkymmentä vuotta aikaisemmin jättänyt taakseen? Lare ei tiennyt. Tuskin. Ja jotenkin se silti oli koti. Niin kuin monet muutkin paikat, joihin hän oli elämänsä varrella joksikin aikaa pysähtynyt. Kun hän ajatteli niitä kaikkia Alabamasta Virginiaan ja Michiganista Ontarioon, Nurmijärvi tuntui yhtä aikaa sekä kaukaisemmalta että

läheisemmältä. Ehkä mikään ei lopulta vetänyt vertoja paikalle, jossa oli viettänyt lapsuutensa ja nuoruutensa. Se pölytti sieluun lähtemättömän merkkinsä.

– Vanhemmat eivät liene enää elossa? Lare kysyi.

Arska pudisti päätään. – Isä ei jaksanut pitkään hengissä sen jälkeen ja äidinkin kuolemasta taitaa olla jo parikymmentä vuotta.

Ihmisen kohdalle voi tuskin kuvitella mitään hirvittävämpää kuin oman lapsen väkivaltainen kuolema.

Tyttären ja sisaren kammottava kohtalo tuhosi lopulta koko perheen, Lare ajatteli.

– Aapo oli jotain neljän-viidentoista, kun Lydia kuoli, Arska sanoi kuin lukien hänen ajatuksensa. – Herkässä iässä. Koulut meni sitten miten meni. Kai se yritti jotain ammattikoulutusta, mutta en tiedä saiko se mitään käydyksi loppuun. Se ajautui jo nuorena paikallisiin ryyppyporukoihin. Oikeastaan ihme, että eli näinkin pitkään.

– Tutkit sitä kuitenkin tappona?

– Kun on isketty puukolla rintaan, ei sitä oikein voi minään muunakaan pitää. Jotain humalaisten välistä eripuraa, Arska hymähti. – Tuskin tekijä edes itse käsittää, tai muistaa, mitä tuli tehtyä.

– Löytyikö Aapolta itseltään asetta? Lare kysyi. Hän ei ollut tullut Nurmijärvelle työasioissa, mutta minkä kriminalisti itselleen mahtoi.

Arska pudisti päätä.

– Entä puhelinta?

– Ei sitäkään. Lompakko ja viinapullo. Toinen melkein täynnä, toisessa pankkikortti ja kahdenkympin seteli.

– Outoa ettei puhelinta löytynyt. Jos se oli viety, luulisi

että melkein täysinäinen viinapullo olisi myös kelvannut. Mitä merkkiä se oli muuten?

– Jack Daniels. Pieni pullo, Arska vastasi ja lisäsi hetkeksi vaiettuaan: – Kalliimpi kuin kossu.

Miehet tuijottivat miettien toisiaan.

– Vaikuttiko siltä, että siellä olisi tapeltu? Lare kysyi sitten.

– Ei oikeastaan. Kaksi iskua teräaseella rintaan.

– Oletteko ehtineet jo käydä sen asunnolla?

– Peltonen kävi sinetöimässä sen myöhempää katselmuksen varten. Maa on täynnä puukonheiluttajia ja resurssit ovat tänä päivänä mitä ovat. Pakko priorisoida, Arska vastasi.

– Sama juttu kaikkialla, Lare totesi. – Eivät Torontossa oikein tykänneet, kun kerroin lähteväni Suomeen.

– Poliisinako sä toimit siellä?

– Asiantuntijana forensisessä erikoisryhmässä. Virallinen titteli on kriminalisti.

– Oletko ollut jo pitkäänkin? Arska jatkoi kiinnostuneena.

– Toistakymmentä vuotta Kanadassa. Sitä ennen Jenkeissä.

– Rikostutkijana molemmissa?

Larea alkoi hymyilyttää Arskan tenttaus. – Mitä mietit?

– Pohdin vaan, että voisitko ajatella tekeväsi samaa täällä meillä? En usko, että sille olisi estettä ainakaan meidän puolelta. Eipä siitä kyllä toisaalta varmaan paljon maksetakaan, Arska lisäsi naurahtaen hieman vaivautuneesti.

– Mikä ettei, Lare vastasi muitta mutkitta. – Juttelen pomon kanssa. Ajattelitko nimenomaan tätä Tammiston Aapon tapausta?

– Sitä juuri.

Kumpikaan ei sanonut hetkeen mitään. Ajatus teini-iän parhaista kavereista ratkomassa vuosikymmenten jälkeen rikoksia yhdessä herkisti selittämättömällä tavalla.

– Isän takiako tulit? Arska kysyi sitten.

Lare nyökkäsi.

– Miten Pertti jaksaa?

– Esittää tervettä. Ihmettelee mitä Kanadassa asuva aikuinen poika tekee Nurmijärvellä, Lare hymähti.

– Ei ole helppoa kun roolit kääntyy päälaelleen. Mekin Merjan kanssa yritetään pitää vanhuksista huolta, Arska totesi. – Kummallakin on äiti vielä elossa.

– Mitä sun veljelle kuuluu?

– Ei se ehdi osallistua. Kiireinen mies, Arska sanoi ajatukset yhä vanhuksissa.

– Semmosta, Lare sanoi kun ei tiennyt mitä muutakaan siihen olisi voinut sanoa.

– Lähtisitkö kaljoille joku ilta? Arska kysyi.

– Sanot vaan milloin.

– Huomenna? Tai vaikka tänään, hitto vie. Milloin me ollaan viimeksi istuttu yhdessä kaljoilla? Arska sanoi.

– Tänään kuulostaa hyvältä. Huomasin tullessani pubin tossa entisessä linja-autoaseman rakennuksessa. Nähdäänkö siellä?

– Kuudelta?

Niin sovittiin. Lare oli ehtinyt jo Arskan huoneen ovelle, avannutkin sen, kun hän äkkiä kääntyi:

– Mistä se löydettiin?

– Aapoko? Pappilan lammelta.

– Kuka löysi?

- Pari poikaa. Lintsasivat koulusta.
  - Ilmoittivat kuitenkin.
  - Ilmoittivat, Arska myönsi.
  - Vai että Pappilan lammelta..., Lare totesi muistellen ryteikköistä rapakkoa vanhan pappilan takana.
- Arska pyysi häntä jättämään oven auki.

Kevät uhoi ympärillä, ikuinen kukkopoika. Silmut paisuivat ja kostea maa hengitti elämää uumenistaan. Lare veti keuhkoihinsa tuota eliksiiriä astellessaan asemalta torille; matka ei ollut pitkä. Torilla ei näkynyt kojuja tai muutaakaan kaupankäyntiin viittaavaa. Joku kulki kiveyksen poikki yhteen suuntaan, toinen toiseen. Korsisaaren entinen liikerakennus reunusti aukiota oikealla, lakkautettujen pankkien liiketalo vasemmalla puolella. Valkoinen linja-autoasema, sekin jo tinkinsä tehnyt, jäi Laren selän taakse. Hän oli niin tottunut miljoonakaupungin epämääräiseen ilmanlaatuun, että tunsu hapen kahahtavan päähänsä. Matka, aikaero ja puhdas ilma sekoittuivat pyörryttäväksi cocktailiksi. Mieleen johtui Pink Floydin biisi *Comfortably Numb*. Silloin kun biisi oli tuore, hän oli neljäntoista ja kaikki edessä.

Isä oli pyytänyt tuomaan kaupasta grillikylkeä ja perunoi-ta. Lare pohti mitä kauppaa isä mahtoi tarkoittaa. Aikoi-naan oli ollut Karppalan tavaratalo ja Elanto. Nyt molemmat kiinteistöt seisoivat tyhjinä. Lare lähti kävelemään kylän ympäri: Punamullantie, Pratikankuja, Aleksis Kiven tie, Keskustie, yleensä juuri siinä järjestyksessä vastapäivään, joka halvatun kerta. Kirkonkylä ei tarjonnut paljon muita aktiviteetteja. Mutta oli siinä iänikuisessa kiertämisessä jotain maagistakin.

Edellisestä kierroksesta oli vierähtänyt tovi. Se oli ollut luultavasti äidin hautajaispäivänä. Lare muisteli palanneensa Amerikoihin heti hautajaisten jälkeen, jo seuraavana päivänä. Hän oli selittänyt isälleen, etteivät työt Detroitissa sallineet hänen viipyä pitempään. Vaikka kysymys oli ollut hänestä itsestään.

Kolmetoista vuotta.

Jossain vaiheessa se lakkasi olemasta pitkä aika.

Kun hän oli ollut kolmentoista, hänen koko maailmansa oli ollut yhtä kuin kaverit ja Nurmijärven kirkonkylä. Silloinkin kierrettiin kylää. Ensin mopoilla ja vähän myöhemmin autoilla. Tyttöjä tiirailen. Lare hymyili muistolle ja ohikiitävän hetken hän tunsu ymmärtävänsä niitä, jotka eivät koskaan lähteneet pois, jotka jäivät tuttuun ja turvalliseen – kiertämään samaa kehää, kunnes löysivät elämänkumppanin sen varrelta.

Lare valitsi maailman. Vai valitsiko maailma hänet? Amerikassa uskotaan, että ihmisen kohtalo on hänen valintojensa summa. Aikuinen tekee kymmeniätuhansia päätöksiä päivittäin, mutta kiinnittää huomiota vain suurimpiin, kuten opiskelupaikkaan, naimisiinmenoon tai kodin ostoon. Kriminalisti tiesi kuitenkin vähäpätöisten ja triviaalien valintojen kataluuden. Jos uhri olisi lähtenyt kotoaan vain viisi minuuttia myöhemmin, hän ei olisi kohdannut yhtä vuosisadan raaimmista sarjamurhaajista. Jos lapsi ei olisi hukannut avaintaan ja mennyt koulusta kaverin luo, kaverin isoveljen huumevelkojen harhaluoti ei olisi osunut häneen, eivätkä vanhemmat olisi menettäneet ainoaa lastaan. Jos pankkineuvoja ei olisi muuttanut sovittua tapaamista myöhemmäksi, perheenäiti ei olisi joutunut

subprimekriisissä kotinsa menettäneen joukkoampujan tähtäimeen yhdessä viiden muun sillä hetkellä pankkialissa asioineen henkilön kanssa.

Miljoonien ihmisten päivittäiset pikkupäätökset johtivat johonkin mikä yksilön kohdalla muuttui sattumaksi. Lare oli kokenut itsekin sen mahtavan voiman. Luoti oli mennyt läpi kyljestä, toinen reidestä ja reidestä läpi mennyt oli melkein vienyt häneltä hengen. Oli kohtalon ivaa, että hän oli silloin vapaalla, sattui vain paikalle, kun pari surkimusta sai päähänsä ryöstää sekataravakaupan hänen ostaessaan sieltä urheilujuomaa lenkin päätteeksi. Alabaman aselait eivät olleet asettuneet poikkiteloin. Kauppias menehtyi vammoihinsa.

Siihinkin oli jo kauan. Surkimukset tuomittiin kuolemaan. Alabamassa siihen tavattiin käyttää myrkkyruiskua, ja ryöstäjien tapauksessa niin myös tehtiin.

Työtehtävissä hän ei ollut joutunut kertaakaan tulinjalle. Osittain hyvää tuuria, osittain seurausta siitä, että hän jahtasi murhaajia ja muita rikollisia pääasiassa työpöytänsä ääressä. Järjestysvalta ja oikeuslaitos huolehtivat turvallisuudestaan keskimäärin sekataravakauppoja paremmin. Arvet jäivät, ulkoiset ja sisäiset, sekä fyysiset että ehkä vähän henkisetkin, vaikka Lare ei sitä mielellään myöntänyt; hän muisti tapauksen joka ikinen kerta astuessaan 7-Eleveniin tai johonkin vastaavaan lähikauppaan yhdeksän jälkeen illalla. Ja vältteli menemästä niihin.

Kerrostalot vasemmalla olivat tuttuja vanhastaan, samoin koulun takapuoli oikealla, tai ainakin osa sen myöhemmistä laajennuksista. Edessä viistosti vasemmalla kohosi kirkonmäki. Sen juurella oli seissyt seurakuntatalo, jossa

oli aikoinaan toiminut kylän ainoa nuorisotila koronapeleinen. Jäljellä oli vain nurmikenttä.

Keltainen ristikirkko hallitsi itsevaltaisesti yhä kukkulanlakea. Alttaritaulun Jeesuksen kummallinen jalan asento palasi samassa jostain aivopoimusta Laren silmien eteen kuin kadonnut dia. Ja rippikoululaisille pakolliset jumalanpalvelukset. Papin allekirjoitus piti hakea sakastista jumalanpalveluksen jälkeen. Muutama jäi väliin ja he väärensivät nimen rippikouluvihkoonsa. Arskasta tuli poliisi ja Laresta rikostutkija. Lare huomasi miettivänsä, mitä Timo mahtoi nykyään tehdä.

Raivaajapatsas uhmasi aikaa Keskustien ja Aleksis Kiven tien risteyksessä.

Puhelin kilahti.

Menu siihen isopn markettiin uden linja-autoasman vieredsä. Niillä on valmita grfillikylkiö. Lare sivuutti lukiessaan isän ikääntyneiden sormien ja silmien näppäilyvirheet.

Iso marketti? Uusi linja-autoasema? Lare kääntyi kannoillaan; täysi kirkonkylän rundi saisi odottaa seuraavaan kertaan. Hän oli joka tapauksessa kiertämässä sitä väärään suuntaan.

Asema löytyi Teboilin vanhasta rakennuksesta. Pölyn kuorruttamaan ikkunaan oli piirretty sormella hakaristi ja *fu*k you*. Miksi ei reilusti c:llä? Ehkä töhertäjä ajatteli sen olevan *coolimpaa* näin. Ehkä hän ei ajatellut. Laitureita oli rivissä useampi tyhjinä nekin. Numerokyltit nuokkuivat kuin väsähtäneinä loputtomaan odotukseen.

Punatiilinen liikerakennus oli ottanut Perloksen tehtaan paikan. Lare ei ollut varma, oliko liikerakennusta ollut vielä äidin hautajaisten aikaan. Kirjasto tien toisella puolella

valmistui, kun hän oli lukiossa. Ennen kirjastoa paikalla oli lätkäkaukalo ja pukukopit. Menneet hetket häilähtelivät mielen läpi: kaukalo, jään kuorruttamat puupenkkit, hengityksen huuru, kohmeiset sormet sitomassa luistimia, kylmän kovettamat polvisuojat. Ei hammassuojia, eikä paljon muitakaan. Päässä muoviset kypäränpöppurat. Tytöt kannustamassa kaukalon laidalla. Lare oli ollut joukkueen paras maalintekijä, paikkakunnan ylpeys. Muiden ihailu oli synnyttänyt nuorena sällissä kaiken maailman suuruudenhulluja unelmia tähteydestä ja ammattilaiskaukaloista. Hän tunsi hellyyttä pojanhöppänää kohtaan, ehkä samalla kaikkia pojanhöppänoitä kohtaan. Nostalgian äkillinen hyökky teki melkein kipeää.

Havahtuessaan muistoista Lare tajusi olevansa liikeraennuksen sisällä. Etsiessään marketin sisäänkäyntiä hänen katseensa törmäsi foliopallojen ja muun kimmellyksen koristelemaan ikkunaan: Ceccerit-juhlatavaliike. Hän ilmeisesti unohtui tuijottamaan sitä, sillä avonaisesta ovesta ilmestyi ihmisen pää ja sitten loputkin.

– Voinko mä auttaa?

Lare tajusi uponneensa jet lagin usvaiseen tahmaan; Toronton kellon mukaan hän oli aloittanut päivänsä yhdeltä yöllä. Ehkä aikaero siivitti osaltaan myös menneisyyden tullaan. Hän tuli hymyilleeksi ajatukselleen, jolloin ihminen häntä vastapäätä henkäisi kulmat kurtussa:

– Lare?

Pienikokoinen nainen farkuissa ja collegepuserossa. Urheilusukat pistivät esiin Birkenstock-sandaaleista. Harmaantuneissa hiuksissa erottui vaaleita, kellertäviä raitoja – ei ehkä paras combo – mutta sinivihreät silmät katsoivat

häneen yhtä uteliaan energisinä kuin ikuisuus sitten. Jotkin asiat eivät katoa.

– Tiina?

– Lare, ei voi olla totta! Mitä *sä* teet täällä?

– Isäukkoa moikkaamassa, Lare sanoi. – Miten sun porukat?

– Vanhemmat? Siinähan ne vielä köpöttelee kotonaan. Sulla?

Lare näki Tiinan katuvan kysymystään.

– Joo. Äidistä aika jätti. Siitä on jo yli kymmenen vuotta. Faija sinnittelee vielä.

Laren ei tarvinnut muistuttaa sisarensa kuolemasta. Kaikki kylällä tiesivät siitä. Tiina hipaisi Laren kämmenselkää ehkä myötätunnosta, ehkä puolittain huomaamattaan, ehkä molempia.

– Miten olisi kuppi kahvia? Mulla on keitin tuolla takana. Tiina heilautti kättään kaupan suuntaan.

– No, mikä, Lare vastasi ja astui Tiinan jäljessä ovi-
aukosta sisään.

Takahuone toimi keittiön ja siivouskomeron ohella jonkinlaisena varastona. Siellä oli hädin tuskin tilaa heille molemmille mukaan ahtautuvista vuosikymmenistä puhumattakaan. Lare istahti keittiötikkaille.

Kahvinpuruja varisi pöydälle, vettä läikkyi lattialle, eivätkä mukit olleet pysyvä Tiinan hyppysissä. Tämän kiro-
sanojen siivittämä mutina maustoi hiljaisuutta. Lare seurasi sitä toinen jalka koukistuneena askelmalle, toinen suorana lattias-
sa, tietämättä miten olisi käsiään pitänyt. Koko tilanne tuntui vaivaannuttavalta. Hän melkein katui suostumustaan. Toisaalta kahvi voisi vähän hälventää usvaa. Hän ei

keksinyt mitään sanottavaa ja sitten se vain jotenkin purkautui suusta:

– Näin Arskaa.

Tiina läppäsi keittimen päälle ja kääntyi Lareen.

– Ketä Arskaa? Ai, Mäkelää! Tehän olitte hyviä frendejä. Olette ilmeisesti pitäneet yhteyttä, Tiina totesi kuulostaen tukkoiselta.

– No ei oikeastaan, Lare sanoi. – Kävin moikkaamassa, kun tiesin että se on poliisina täällä. Ollaan vähän niin kuin kollegoita.

– Kollegoita? Luulin, että lähdit opiskelemaan psykologiaa tai jotain.

– Päädyin kriminalistiksi. Rikospaikka-asiantuntijaksi. Avustan poliisia. Tätä nykyä Torontossa.

Katseesta näkyi, miten Tiinan ajatukset sinkoilivat. Kahvi lorisi takana tiskipöydällä.

– Miten kriminalistiksi tullaan?

– Oikeuspsykologiaa, kriminologiaa, käyttäytymistieteitä, Lare luetteli. – Kosolti käytäntöä.

– Kosolti, Tiina toisti hitaasti kuin valiten sen Laren sanoista oudoimmaksi.

– Luen rikospaikkoja. Mitä ne kertoo tekijästä ja uhrista ja niin edelleen.

– Vähän niin kuin profiloija? Tiina kysyi.

– Siinä sivussa vähän sitäkin.

– Pahoja rikoksia?

Lare nyökkäsi.

– Sen täytyy olla rankkaa, Tiina totesi.

– Joskus. Niin kuin kaikki duunit kai omalla tavallaan.

– Ei tää. Mun duuni on yhtä juhlaa, Tiina naurah-
ti levittäen käsivarsiaan sen verran kuin ahtaassa taka-
huoneessa pystyi.

– Onko?

Tiina kohautti hartioitaan ja keskittyi kaatamaan kah-
via. Vasta ojentaessaan toisen mukeista hän muisti kysyä,
olisiko Lare halunnut maitoa tai sokeria tai jotain.

– Näin on oikein hyvä, Lare vastasi.

He hörppivät hätäisesti kuumaa kahvia ottaakseen hil-
jaisuuden jotenkin haltuun, kunnes puhkesivat puhumaan
yhtä aikaa:

– Joku tiesi kertoa että asut Jenkeissä?

– Päätit sitten palata tänne.

He nauroivat.

– Sä ensin, Lare sanoi.

– No, me erottiin Mikon kanssa ja piti löytää jostain
halpa kämppä.

– Mikon? Marttilan? Mutsi taisi sanoakin, että menitte
naimisiin, Lare muisteli ääneen.

– Yli kaksyöt vuotta, Tiina nyökytteli. – Sinniteltiin
niin kauan, että saatiin Venla aikuiseksi.

– Venla?

Tiina vastasi Laren hymyyn. – Jep. Niin kuin veljissä.
Aina tykännyt siitä nimestä.

– Miten Mikolla menee? Sori, mä en ajatellut, Lare sanoi
sitten.

– Ei siinä mitään, ollaan ihan hyvissä väleissä. Tai no,
joka tapauksessa puheväleissä. Sekin asuu nykyään täällä.
On duunissa tossa voimalaitoksella. Mikäs siinä. Ihan ok,
Tiina totesi katse lattiassa.

– Entä Venla?

– Aikuinen ihminen. Reissaa maailmalla. Tekee töitä vähän siellä sun täällä ja jatkaa taas matkaa. Levoton sielu. Jos se olis sun, sanoisin että tulee isäänsä, Tiina nauroi ja lehahti sitten tummanpunaiseksi.

– Mikä levoton, mä olen pysynyt vuosikymmeniä samalla mantereella.

– Mutta lähdit.

– Lähdin, Lare myönsi mietteläänsä.

– Missä päin Jenkkilää?

– Pitkin etelävaltioita. Muutin myöhemmin Kanadaan, niin kuin jo taisin mainita. Asun nykyään Torontossa.

– Siis sittenkin vähän levoton?

Lare hymyili vastaukseksi. Hymyssä häivähti lukiolaispoika, jolle Tiina menetti Aleksis Kiven puistossa sydämensä, ja myöhemmin vähän muutakin.

Joku huhuili kaupan puolella.

– Asiakas, Tiina totesi. – Ne eivät tule koskaan silloin kun pitäisi ja päinvastoin.

– Taitaa munkin olla jo aika jatkaa matkaa. Faija odottaa särvintä, Lare sanoi ja laski mokin tiskipöydän kulmal-
le.

– Eikö sitä niin sanota, että lapsi tuo leivän tullessaan, Tiina vitsaili.

– Siinä tapauksessa tällä lapsella on melkoisesti kirittävä. Kiitos. Kahvista.

Katseet pysähtyivät yhteen. Kun on tuntenut toisensa melkein lapsesta asti, ei teeskentelylle jää sijaa. Eletty virtaa silmistä paljaana. Ikävä ja kaipaus. Ikävä sitä mitä ei koskaan ollut ja kaipaus kerran koettua kohtaan. Elämä koostuu

pohjimmiltaan luopumisista ja menetyksistä. Jokainen valinta merkitsee hylättyjä vaihtoehtoja. Jossain vaiheessa ymmärtää, että kaikella on aina hintansa, katseet sanoivat. Jos olisi valinnut toisin, silläkin olisi ollut hintansa.

Asiakas jatkoi huhuilua. Tiina huikkasi olevansa tulossa. Larelle hän sanoi:

– Oli tosi kiva törmätä.

Lare nyökkäsi, kiitti vielä toistamiseen ja lähti. Matkallaan ulos liikkeestä hän ohitti pöytäkoristeita tutkivan naisen ja jatkoi sitten kohti marketin sisäänkäyntiä. Tuttuun tapansa määrätietoisesti ja aavistuksen kumarassa kuin kantaisi maailmaa leveillä hartioillaan.

KAKSI MURHAA. MONTA VAIETTUA SALAISUUTTA.

Kirkonkylä järkyttyy, kun lukiolaistyttö löytyy murhattuna metsän reunasta. Syyllinen saadaan nopeasti kiinni, tunnustus sulkee tapauksen – ja kylä huoahtaa helpotuksesta.

Yli neljäkymmentä vuotta myöhemmin tytön veli tapetaan Pappilan lammella. Kun kriminalisti Lauri ”Lare” Kivelä palaa kotiseudulle ja ryhtyy tutkimaan tapausta rikoskomisario Arto Mäkelän kanssa, menneisyyden arvet repeävät ja tukahdutetut tunteet purkautuvat hallitsemattomalla voimalla.

Miten käy kokeneen rikospaikka-asiantuntijan, kun rakkaus ja pahuus ottavat mittaa toisistaan?

ISBN 978-952-850-704-8

84.2

WWW.DOCENDO.FI

9 789528 507048